

Διχασμένος όχι για το αποτέλεσμα, αλλά για τον τρόπο που προσέγγισε το θέμα του, σκεφτόμουν το δημιούργημα του Kenneth Branagh. Με το σενάριο γραμμένο από την Ιστορία, σε έναν τόπο που έχει υποφέρει τα πάνδεινα επί μακρόν, ο καλλιτέχνης ξετυλίγει τις παιδικές του μνήμες σε μια κάπως αυτοβιογραφική αφήγηση.

Ο διχασμός ή καλύτερα η διχογνωμία προκύπτει από την άνεσή του, να μπαينوβγαίνει από την ειδυλλιακή περιγραφή της ήρεμης γειτονιάς στη σφοδρή θρησκευτική – πολιτική σύγκρουση, από τον μαυρόασπρο λυρισμό στο σκληρό ρεπορτάζ της καθημερινότητας, από τη γλύκα της ενωμένης οικογένειας στις δυσάρεστες εντάσεις της, και τέλος, από το φάσμα της φτώχειας και του φόβου στη ζωή με αξιοπρέπεια.

Ο Κ. Β. στηρίζεται πάνω στους προσεκτικά επιλεγμένους ηθοποιούς του. Ακουμπά στην ασυναγώνιστη διανομή των ρόλων, όπου κανείς δεν υστερεί και ασφαλώς στις νότες, στα λόγια του Van Morrison που ενισχύουν αυτό το συναίσθημα της εναλλαγής του πότε να αισθανθούμε αισιοδοξία και πότε να πιστεύουμε ότι όλα είναι βυθισμένα στο χάος και τον παραλογισμό της βίας.

